De Lichtengel

Van dezelfde auteur:

De stem van de roos

SERDAR OZKAN

De Lichtengel

the house of books

Oorspronkelijke titel
When Life Lights Up
Copyright © 2009 by Serdar Özkan
Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling
Karina Zegers de Beijl
Omslagontwerp
Mariska Cock
Omslagillustratie
Arcangel Images Ltd/Hollandse Hoogte
Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3117 2
D/2011/8899/76
NUR 302

www.thehouseofbooks.com
www.serdarozkan.com

All rights reserved.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor U.K.R.
Die, met haar altijddurende Liefde en Geduld,
zowel in mijn leven als in dit boek licht heeft gebracht

Proloog

Ook hier, in dit dorpje aan zee, zou de oude man het kind dat hij zocht niet vinden.

In een stille uithoek van de Egeïsche Zee liggen, op geringe afstand van elkaar, zeven mooie eilanden. Het dorpje dat de oude man weldra zou verlaten, was een van de negentien dorpen van waaruit je de eilanden kon zien. En het was het zestiende dorp dat hij had bezocht.

Alle tekenen wezen erop dat het kind ergens in de nabijheid van de zeven eilanden moest wonen. Dat was de reden waarom hij, een paar maanden tevoren, was begonnen met het bezoeken van deze dorpen met zicht op de eilanden. Hij liep er door de straten en stelde keer op keer dezelfde vraag aan de vele kinderen die zich om hem heen verzamelden.

In elk dorp deed hij hetzelfde. Hij trok eerst zijn speciale

witte overhemd aan, een overhemd waarop hij een groot aantal hartvormige spiegeltjes had genaaid. Daarmee begon hij dan – in de hoop er de aandacht van de kinderen mee te trekken – volop schitterend in het licht van de zon aan zijn wandeling door de straten. Had hij eenmaal een rustig plekje gevonden, dan ging hij zitten, haalde de zeven stenen uit zijn tas en legde ze een voor een op een rij voor zich op de grond.

De eerste vraag die hij altijd aan de stenen stelde was: 'Lieve stenen, zal ik jullie vandaag weer het verhaal van de Onsterfelijken vertellen?'

Nadat hij, alsof hij naar hun antwoord luisterde, even had gezwegen, vervolgde hij: 'Nou, vooruit dan maar.' En dan begon hij aan zijn verhaal.

'Lieve, lieve stenen, miljarden jaren geleden, nog voor jullie stenen waren, en zelfs nog voor de continenten continenten, en de zeeën zeeën waren, brachten de Onsterfelijken, die in de Wereld van Licht wonen waar alles eeuwig is, op een dag een bezoek aan onze wereld. Geluk, die als laatste Onsterfelijke arriveerde, Schoonheid, Vrijheid, Rijkdom, Macht en Rede waren slechts enkele van de talloze Onsterfelijken die naar onze wereld kwamen. Eenmaal hier, pakte elk van hen een van de ontelbare handen van Geluk vast, en samen begonnen ze blij aan hun wandeling over onze aarde.

Na een poosje kwamen ze de Engel des Doods tegen, die zich al lang voor hun komst op aarde had gevestigd. De Onsterfelijken beseften al snel dat alles in onze wereld sterfelijk is, en

uit vrees voor de Engel des Doods vluchtten ze, de een na de ander, terug naar de Wereld van Licht. Omdat ze onsterfelijk waren zou de Engel des Doods nooit een eind aan hun leven kunnen maken, maar ze hadden Rede om advies gevraagd, en Rede had ze aangeraden om toch maar voorzichtig te zijn.

De eerste Onsterfelijke die Redes advies om onze wereld te verlaten opvolgde, was Geluk. En zo komt het dat élk geluk dat we op deze wereld kennen, als een geurvlaag is die op den duur vanzelf vervliegt – een vleugje dat Geluk bij zijn bezoek aan de aarde had achtergelaten. En na hem trokken ook de andere Onsterfelijken, zoals Schoonheid, Rijkdom en Vrijheid, zich uit onze wereld terug, waarbij ook zij, net als Geluk, elk een vleug van hun wezen op aarde achterlieten.

Dat is de reden waarom in onze wereld alle schoonheid, rede, rijkdom, macht, vrijheid en geluk – net als de geur ervan die door de Onsterfelijken op aarde werd achtergelaten – uiteindelijk vervliegen.

Maar, lieve stenen, terwijl alle Onsterfelijken uit vrees voor de Engel des Doods op de vlucht waren geslagen, was een van hen verliefd op hem geworden, en weigerde Hij, alle waarschuwingen van Rede ten spijt, onze wereld te verlaten.

En, lieve stenen, jullie moeten heel goed luisteren naar wat ik nu ga zeggen, want ik heb goed nieuws. Die ene Onsterfelijke is nog altijd hier! Hij reist onophoudelijk over de aarde, en zorgt ervoor dat alles wat Hij aanraakt voor altijd behouden zal blijven. Dankzij deze Onsterfelijke is het mogelijk om, in een

wereld waar alles verloren gaat, toch alles te laten voortbestaan. Want in zijn handen bevindt zich de code van onsterfelijkheid. Dus, lieve stenen, wanneer het jullie lukt deze Onsterfelijke te vinden, dan zal er eerst water uit jullie stromen, en daarna licht. En dan, voor het opnieuw ochtend wordt, zullen jullie merken dat elk van jullie onsterfelijk is geworden.

En dus, lieve stenen, als jullie willen weten wie deze Onsterfelijke is, laat me jullie dan het verhaal vertellen van twee vrienden – twee vrienden die één vriend zijn geworden. Een verhaal dat zich in deze wereld heeft afgespeeld, maar dat niet van deze wereld is...'

De monoloog van de oude man met zijn stenen kon soms wel uren duren, net zolang tot het hem gelukt was alle kinderen uit de buurt om zich heen te verzamelen. Dan nam hij de grote hartvormige spiegel die om zijn hals hing, en draaide deze zó dat de zon erin weerkaatste en op hun gezichten scheen. Terwijl hij de kinderen om de beurt aankeek stelde hij hun steeds weer diezelfde vraag.

'Heeft een van jullie ooit wel eens met een dolfijn gesproken?'

Sommige kinderen verbaasden zich over die vraag en sommigen lachten erom. Ook waren er altijd wel een paar kinderen die de oude man nieuwsgierig opnamen, en vaak had je er ook een paar die de man luidkeels van alles en nog wat vroegen. Slechts bij hoge uitzondering was er een kind dat zei dat hij met een dolfijn had gesproken. Wanneer de man dat hoorde, ging zijn hart onmiddellijk sneller slaan en begonnen zijn ogen

te stralen. En dan stelde hij dat kind meteen de tweede vraag: 'En hoe heette die dolfijn?'

Jammer genoeg kreeg de oude man nooit het antwoord waar hij op hoopte, en dat maakte hem erg verdrietig, op een manier die helemaal niet paste bij het grenzeloze vertrouwen dat in zijn innerlijk leefde. Hij was ziek en moe. Hij wist dat hij niet lang meer te leven had en dat hij, voor het te laat zou zijn, het Boek van de Hoop aan zijn nieuwe bewaarder moest overdragen. Zo niet, dan zou het tijdperk van eeuwige vrede waar zovelen op wachtten, nooit werkelijkheid kunnen worden.

Het was al laat en de kinderen waren allemaal naar huis. De man moest verschrikkelijk hoesten, en toen hij uitgehoest was, zuchtte hij diep en stopte hij de stenen terug in zijn tas. Zoals hij altijd deed voor hij zijn tocht voortzette, sloeg hij het Boek van de Hoop op goed geluk open, en las wat er stond.

De man was al achtenzeventig jaar in het bezit van het Boek van de Hoop. Hij was negen geweest, toen zijn grootvader naar hem toe was gekomen en hem het in zwart leer gebonden boek had overhandigd. Zijn grootvader had gezegd dat hij nog maar een paar dagen te leven had, en dat zijn kleinzoon vanaf die dag de bewaarder van het boek zou zijn. Vervolgens had hij zijn kleinzoon laten beloven dat hij het Boek van de Hoop op een geheime plek zou bewaren, dat hij het niet voor het overlijden van zijn grootvader zou openen en dat hij niemand zou ver-

tellen wat erin stond geschreven. Natuurlijk had hij zijn grootvader allemaal vragen gesteld, maar in plaats van hem antwoord te geven had die gezegd dat hij alles wat hij weten moest in het boek zou kunnen vinden.

Toen zijn grootvader zoals voorspeld een paar dagen later overleed, ging hij naar de plek waar hij het boek had begraven, groef het op en sloeg het open. Hij las dat het Boek van de Hoop in de oudheid was geschreven door een kind dat vriendschap had gesloten met engelen. De naam van de schrijver stond nergens, en ook niet wanneer het boek precies was geschreven. Het was in alle talen vertaald, maar er was slechts één exemplaar per taal, en per taal was er maar één iemand die van het bestaan ervan af wist. Alleen op het moment dat het boek van bewaarder moest wisselen, waren er twee mensen op de hoogte van het bestaan ervan.

Er stond verder geschreven dat elke bewaarder van het boek kort voor zijn dood via een droom, of op een andere manier, te horen kreeg wie de volgende bewaarder zou zijn en wanneer de overdracht plaats zou moeten vinden. Soms was de opvolger familie, soms een volslagen vreemde. Het kon een arm iemand zijn, of iemand die rijk was. Hij kon een jongen zijn, maar het was ook wel eens een meisje. Maar één ding veranderde nooit: het Boek van de Hoop werd altijd overhandigd aan een kind.

In het boek werd gesproken over de Wereld van Licht, over een tocht naar die wereld, over de Onsterfelijken en over man-

nen en vrouwen die erin geslaagd waren de code van onsterfelijkheid te ontcijferen. En verder werd er gesproken over de terugkeer van de Gezegende.

De Gezegende werd in het boek meerdere keren genoemd. Er stond geschreven dat de laatste bewaarder van het Boek van de Hoop die Gezegende zou zijn, en dat hij degene was die het verzegelde gedeelte achter in het boek zou mogen openen. Wanneer het zegel was verbroken zou de hele wereld verlicht worden en kon het tijdperk van eeuwige vrede een aanvang nemen.

Dat betekende dat degene die in het bezit was van het boek een enorme verantwoordelijkheid droeg. Als de boeken de Gezegende niet zouden bereiken, zou dat betekenen dat de eeuwige vrede waar duizenden jaren naar was uitgekeken, zich nooit zou kunnen manifesteren. De Gezegende zou alle over de hele aarde verspreide exemplaren van het boek verzamelen, en vervolgens zou hij van alle talen één taal maken en van alle boeken één boek.

Terwijl dit aspect van het Boek van de Hoop de hele wereld betrof, was er een ander aspect dat rechtstreeks te maken had met degene die het boek in zijn bezit had. Alles in het universum weerspiegelde zich in de mens. Zo woedden er in elk mens eindeloze oorlogen, en leefde er in hem tegelijkertijd een onophoudelijk verlangen naar vrede. In elk mens leefde er ook een Gezegende, een boek dat hem aangereikt moest worden en een zegel om te verbreken.

En zo kwam het dat elke bewaarder van het boek, afgezien van het feit dat hij een schakel was in de ketting die het Boek van de Hoop in handen van de Gezegende moest laten belanden, ook het vermogen had het zegel in zijn innerlijk te verbreken. In werkelijkheid heeft elk mens de mogelijkheid om dit zegel te verbreken en het oneindige licht, en de erachter liggende vrede, te bereiken. Want het Boek van de Hoop staat in ieder mensenhart geschreven.

Dit verklaarde dat de oude man, hoewel hij aan de ene kant de innerlijke vrede voelde als gevolg van het feit dat hij bijna zijn hele leven lang met het Boek van de Hoop had geleefd, zich tegelijkertijd ook zorgen maakte omdat hij het kind aan wie hij het moest overdragen, nog altijd niet had gevonden. Hij sloeg geen acht op de zware hoestbuien waarbij het leek alsof zijn longen uit zijn lijf werden gescheurd, en ook niet op de ondraaglijke pijn in zijn ledematen. Want hij wist dat hij weldra aangeraakt zou worden door de barmhartige handen van de Engel des Doods. Kon hij dat vertrouwen nu maar overdragen...

Tekenen wezen hem de weg en hij kreeg hulp van de engelen. In werkelijkheid was alles het werk van God. Maar God had een deel van de taak aan zijn dienaren gelaten, waardoor die dienaren meenden dat het hun werk was. En dat was het deel dat de oude man nog moest volbrengen. Wat zou hij anders tegen zijn Vriend moeten zeggen?

Bij het licht van de ondergaande zon liet de oude man zijn

vermoeide maar stralende blik opnieuw over de zeven eilanden gaan. En toen stond hij op en ging met vastberaden tred op weg naar het zeventiende dorp, het dorp aan de voet van Woestijnheuvel. Zijn volgende bestemming…

Deel I

Volwassen Omer

1

Niets op deze aarde is blijvend. Daarom heeft het leven ook geen zin. Het enige wat dus wel zin had, dacht ik, was er een eind aan maken. Dat die gedachte enorme gevolgen zou hebben, wist ik op dat moment nog niet.

'Omer, stop! Niet doen. Je gaat uiteindelijk toch wel dood,' zei een stem, waarvan ik aanvankelijk dacht dat hij uit mijn binnenste kwam.

'Maar dat duurt nog zo verschrikkelijk lang,' zei ik.

'Dat weet je niet. En daarbij, het mensenleven is kort.'

'De tijd kruipt om in de gevangenis,' zei ik. 'Ook in een gevangenis zonder muren.'

'Hoe kom je erbij dat je in een gevangenis zou leven?'

'Wie niet vrij is, leeft in een gevangenis.'

'Je kunt deze wereld niet verlaten, Omer. Niet nu.'

‘Waarom niet? In deze wereld verdwijnt alles, en nu verdwijn ik.’

‘Als je het echt wilt, kun je alles laten blijven.’

‘Dat is een leugen,’ zei ik, terwijl ik het doosje met de slaappillen pakte.

Dit gesprekje, dat vandaag – de dag van mijn dertigste verjaardag – plaatsvond aan boord van Safa, mijn boot, waarmee ik voor een eilandje in de Egeïsche Zee voor anker lag, kon alleen maar een innerlijke dialoog zijn geweest. Het zou alleen maar een innerlijke dialoog hebben moeten zijn.

Er was ook helemaal niets ongewoons aan de scène, behalve dat mijn levenloze lichaam de volgende ochtend door vissers gevonden zou worden. De zee had zijn gebruikelijke kleur. Woestijnheuvel was in de verte even kaal als altijd. De beschutte baai van Bloemeiland was even stil als gewoonlijk. Alles was zoals het behoorde te zijn – van de roep van de meeuwen tot de boten van de amateurvissers die rond de zeven eilanden voor anker lagen.

Maar om vredig te kunnen sterven zou ik eerst dat stemmetje in mijn binnenste het zwijgen opleggen. Dat leek me evenwel geen al te groot probleem, want als dat stemmetje binnen in mij zat, en ik me in de boot bevond, zou het stemmetje zich met mij in de boot moeten bevinden. Maar dat was niet zo.

Of… of wel?

Het gebeurde op het moment dat ik mijn hand uitstak om

de pillen te pakken. Daar, recht voor de boot, verscheen plotseling een zeemeermin. Inderdaad ja, een zeemeermin!

Ze zag er net zo uit als een zeemeermin uit een film. Haar glanzende lichaam onder het wateroppervlak had precies dezelfde smaragdgroene tint als haar ogen. Haar huid was gebronsd, en lange, zwarte haren omlijstten haar sierlijke hals. Van haar middel tot haar hoofd had ze het lichaam van een mens. Als ze niet zo heel dicht bij de boot was gekomen, zou ik haar hebben aangezien voor een gewone vrouw die een aantal kilometers vanaf de kust in zee had gezwommen. Een gewone vrouw, maar dan wel een buitengewoon knappe.

Ze keek me doordringend aan.

'Omer, stop! Niet doen!' zei ze. 'Je gaat uiteindelijk toch wel dood.'

Het zou voor mij normaal zijn geweest om haar, zonder iets te zeggen, met grote ogen en in opperste verbazing aan te staren. Maar zo ging het niet. Van mijn lippen rolde hetzelfde antwoord als dat wat ik eerder had gegeven aan de stem waarvan ik gemeend had dat die uit mijn innerlijk was gekomen:

'Maar dat duurt nog zo verschrikkelijk lang.'

'Dat weet je niet,' zei ze. 'En daarbij, het mensenleven is kort.'

Hetzelfde gesprek waarvan ik, tot enkele seconden ervoor, gemeend had dat ik het met mijzelf had gevoerd, herhaalde zich nu met de zeemeermin. Toen ik opnieuw mijn hand uitstak naar de pillen, zei ze: 'Niet doen, Omer. Je kunt niet sterven voordat je het boek hebt doorgegeven.'

‘Wat? Welk boek?’

‘Dat weet je best,’ zei ze.

‘Wat moet ik weten?’

‘Denk na.’

‘Waar heb je het over? Wat ben je? Wie ben je?’

Ze herhaalde mijn vraag: ‘Wie ben jíj?’

‘Je zei het zelf al. Ik ben Omer. Zeg me dus maar wie jij bent, en...’

‘Ik vroeg niet hoe je heet,’ zei de zeemeermin. ‘Ik vroeg wie je bent.’

En toen, zonder op antwoord te wachten, dook ze onder water en was verdwenen.

En dat was maar goed ook, want ik wist niet hoe ik haar vraag zou hebben moeten beantwoorden.

Ik kan niet zeggen hoelang ik ben blijven kijken naar de plek waar ze verdween, maar uiteindelijk keerde mijn blik terug naar het doosje met pillen. Ik stond midden in de boot, en keek afwisselend van de pillen naar een onduidelijk punt in de verte. In beweging komen zou zinloos zijn. Waarom zou ik bewegen? Waarheen? En hoe?

Kind Omer

1

We lichtten het anker en zetten koers naar Zandeiland. Opa zat aan het roer, en mam was in de kajuit bezig met het wegruimen van het eten. En ik? Ik zat zoals gewoonlijk als een ruiter te paard op de boeg van Safa, onze boot. Hoewel het pijn doet aan mijn billen, zit ik altijd hier, want zodra we de open zee op gaan en opa gas geeft, begin ik over het blauwe water te vliegen. Mam roept altijd: 'Omer! Je zult nog van boord vallen kind, vooruit, kom daar weg!' Maar dan antwoord ik altijd: 'Ik ben nu een grote jongen, mammie. Ik zal echt niet vallen,' en dan laat ze me met rust.

Zandeiland is het laatste van de zeven eilanden die je vanaf ons huis kunt zien. Het is zelfs nog verder dan Bloemeiland, en het heeft het beste strand. Als de zee, zoals vandaag, niet al te ruig is, heeft Safa veertig minuten nodig om het te bereiken –

op de horloges van volwassenen, bedoel ik. Op mijn horloge duurt de tocht veertig uur. Vraag me niet hoelang het duurt als het stormt. Want als het stormt gaan we altijd naar Ezeleiland, dat maar half zo ver is. (Tussen twee haakjes, laat je niets wijsmaken door die naam; ik heb overal op het eiland gezocht, maar er valt nog niet één ezel te bekennen.)

Als je me zou vragen wat ik van Ezeleiland vind, dan kan ik dat niet precies zeggen... Het is er fijn, want er wonen een heleboel meeuwen en het is er bijna even stil als op Bloemeiland. Maar de bodem van de zee is niet zanderig zoals bij Zandeiland, de bodem hier ligt vol met stenen, en die zitten onder het zeewier en de zee-egels. Daarom zwem ik altijd in diep water wanneer we naar Ezeleiland gaan.

Ik vind het hoe dan ook fijner om in diep water te zwemmen. En er zijn hier ook geen haaien. Want als er haaien waren, zou mam me dan ooit in het diepe water later zwemmen? Maar zelfs al waren ze er wel, ik weet inmiddels dat haaien bang zijn voor dolfijnen. Nou ja, we hebben hier ook geen dolfijnen, maar mochten er op een dag ooit haaien komen, dan komen er ook dolfijnen. Want als er kinderen in gevaar verkeren, komen de dolfijnen hen altijd helpen.

Toen we ten slotte bij Zandeiland waren aangekomen, gingen we op een stil plekje vlak bij de kust voor anker. Mam en opa bleven aan boord. Ik sprong meteen in zee, en toen ik een poosje had gezwommen, ging ik naar het strand. Ik was er

alleen, en dat kwam mooi uit want ik wilde het Koningsspel spelen.

Het Koningsspel is heel eenvoudig, er zijn maar twee regels. De eerste regel is dat je moet doen alsof je machtiger bent dan alle andere mensen, en de tweede regel is dat je moet doen alsof alles van jou is.

Dit spel had ik geleerd van de kinderen op school. Een van hen had het ontdekt, en hij leerde het aan de rest. Ik had meteen al in de gaten dat het een stom spel was, want je moet het in je eentje spelen, en hoe langer je het speelt, hoe eenzamer je je gaat voelen. En als je het met zijn tweeën probeert te spelen, loopt het altijd uit op ruzie.

De andere kinderen bleven echter volhouden dat het een belangrijk en leuk spel was, en dus begon ik het ook te spelen. Maar eigenlijk vind ik het nog steeds even stom.

Meestal begin ik het spel met een hoge borst op te zetten, en dan begin ik wat rond te lopen. En dan zeg ik hardop: 'Dit hele eiland is van mij! Alles wat ik zie is van mij, ik ben de koning van dit eiland! Weldra zullen mijn bedienden (mam en opa) een feestmaal voor mij bereiden (mijn boterham), en me aan boord van het koninklijk jacht (Safa) nodigen om ervan te genieten. Zodra ik daar de behoefte toe voel, zal ik, onder het wakend oog van mijn kanonneerboten (de andere boten die rond het eiland voor anker liggen) die mij tegen de piraten beschermen, naar mijn jacht zwemmen.'

Het is echt een stom en saai spel, want het is ook zo weer af-

gelopen. Zodra mam 'Omer, opschieten, je boterham is klaar, lieverd!' roept, of zodra er een groot jacht naast de zes meter lange Safa komt te liggen, of er magere kinderen, die helemaal niet op bewakers lijken, van de andere boten aan land komen, is het meteen met het spel gedaan.

Het ergste wat je tijdens het spelen van het Koningsspel kan overkomen, is dat er iemand op het strand komt die groter is dan jij. En als diegene dan ook nog dicht in je buurt komt, dan is het meteen gedaan met het spel. Daarom speel ik het Koningsspel ook nooit wanneer er iemand in de buurt is die groter is dan ik. Ik zei het ook al, het is geen fijn spel. Maar misschien speel ik het wel niet goed. Misschien moet ik wat ouder zijn om het echt leuk te kunnen vinden.

Een ander spel dat ik op de eilanden speel, is Zandkastelen. Maar het probleem daarbij is dat ik keihard aan mijn kastelen werk maar dat ik, wanneer ik terugkom op het eiland, er nooit meer iets van terug kan vinden. Al mijn harde werk voor niets, en dan realiseer ik me opnieuw dat ik een nepkoning ben. Want, als het eiland echt van mij was geweest, zou iemand het dan wagen om aan mijn kastelen te komen?

Voor ik begon met het spelen van het Koningsspel en het bouwen van zandkastelen, deed ik iets anders. Ik was tekenaar. Maar een tekenaar die tekeningen maakte die niemand begreep. Het enige wat ik tekende, waren engelen. Maar mijn engelen hadden nooit vleugels. Ze zagen er allemaal uit als kinderen. En daarom kon niemand begrijpen dat het engelen waren.

Ik tekende mijn engelen als kinderen, want als ze waren zoals ik, dan kon ik vriendjes met ze zijn. Misschien zou er bij de engelen die ik tekende ooit eens eentje zijn die mijn vriendje wilde zijn... Dan zou hij uit mijn tekening stappen en naast me komen zitten. Misschien dat we een poosje zouden praten en samen aardbeienijs eten, en daarna zouden we gaan zwemmen misschien... Maar later hoorde ik van anderen dat dit een stomme gedachte was en dat mijn tekeningen niet klopten.

De eerste die me vertelde dat mijn tekeningen verkeerd waren, was mijn juf. Op een dag had ik een paar engelen getekend die op het strand onder een blauwe lucht aan het touwtjespringen waren. Maar mijn juf dacht dat het een tekening was van kinderen uit de klas, en ze wilde van me weten wie het waren. Ik zei dat het geen kinderen waren, maar engelen. 'Engelen hebben vleugels,' zei ze, waarna ze, midden op mijn tekening, een ding met vleugels tekende.

Daarna liet ik mijn tekeningen aan de andere kinderen zien, in de hoop dat zij ze zouden begrijpen of op zijn minst zouden zeggen dat er niets mis mee was. Maar ze lachten me alleen maar uit en zeiden: 'Wat zijn dat voor engelen?' En daarna begonnen ze, telkens wanneer ze me zagen, met hun armen te fladderen en te lachen... En dat deden ze zeker een hele week lang. Ik probeerde het uit te leggen: 'Ik teken mijn engelen als kinderen omdat ik hoop dat ik vriendjes met ze zal kunnen zijn.' Maar toen moesten ze alleen nóg harder lachen. En daarna sprak ik nooit meer met hen over engelen.

Mijn laatste hoop was mijn tekeningen aan mijn familie te laten zien. Zij lachten me niet uit toen ik mijn tekeningen liet zien, maar op grond van wat ze zeiden begreep ik dat ook zij dachten dat mijn tekeningen niet klopten.

Daarna zei ik bij mijzelf: 'Als iedereen er zo over denkt, dan zullen ze wel iets weten wat ik niet weet.' Andere mensen wisten immers duizenden dingen die ik niet wist. Dus toen ik uiteindelijk bedacht had dat zij misschien wel gelijk hadden, hield ik op met verkeerde tekeningen te maken. Maar ik heb er nog altijd geen zin in om mijn tekeningen te verbeteren door mijn engelen vleugels te geven; wat moest ik met engelen die geen vriendjes van me konden zijn? En daarbij, de wereld had al genoeg tekeningen van engelen met vleugels.

Een hele stapel foute tekeningen op zolder, honderden verwoeste zandkastelen en een stom spel waar ik geen zin meer in heb... Na dat alles dacht ik dat de dingen die me verteld waren door de Oude Vrouw met de Rode Handen – die ik een week eerder had ontmoet – mijn leven zouden kunnen veranderen. Ik dacht zelfs dat haar woorden de hele wereld zouden kunnen veranderen.

Maar dat bleek een vergissing.

Volwassen Omer

2

Een zeemeermin?

Sinds mijn terugkeer van Bloemeiland gisteravond, heb ik de hele nacht en de dag daarop nagedacht over wat ik had gezien. Was het een hallucinatie? Of was het wat ze een djinn – een plaaggeest – noemen? Het kon toch onmogelijk een zeemeermin zijn geweest, want zeemeerminnen bestaan niet. Ik geloofde al jaren niet meer in sprookjes. Maar wat was het dan, wat ik had gezien?

Op het moment dat ik meende weldra voor altijd van alle vragen verlost te zijn, werd ik opeens met een hele reeks nieuwe raadsels geconfronteerd. Het feit dat ik nu nog leef, is aan die raadsels te danken. Begrijp me goed, ik heb me niet bedacht. Maar hoe vastberaden je ook bent, wanneer je eenmaal iets dergelijks hebt meegemaakt, ga je niet zomaar een doos pillen slikken.

Het enige wat ik wil weten, is of de stem die ik heb gehoord en dat wat ik heb gezien, binnen in mijzelf waren, of erbuiten. Omdat ik die vraag niet van me af kon zetten, besloot ik aan het einde van de middag – wat voor mij het pijnlijkste moment van de dag is – terug te gaan naar Bloemeiland om er nog eens te kijken.

De late namiddag was, in de zomermaanden, ooit mijn favoriete moment van de dag geweest. Het is het moment waarop de mensen die voor ons huis zijn wezen zwemmen, de een na de ander weer naar huis gaan, het moment waarop de wind gaat liggen en de zee een zilveren gloed krijgt.

Mijn moeder en ik genoten met name op die momenten van het uitzicht. We belden mijn vader, die vanwege zijn werk de stad niet uit kon, en plaagden hem door te vertellen dat we het zo fijn hadden. Mijn vader kon 's zomers niet vaker dan een of twee weekenden bij ons zijn.

Afgelopen zomer, in een van die zeldzame weekends waarin mijn vader er was, verloor ik mijn beide ouders. Aan het eind van de middag – het liep tegen zessen – vertrokken ze naar een dorp in de buurt om daar bij vrienden te gaan eten, en een halfuur later gebeurde het ongeluk.

Ik was die avond ook uitgenodigd, maar ik had bedankt omdat ik wilde gaan vissen. Vanaf het moment waarop ik die avond de stoffelijke resten van mijn vader en moede identificeerde, stel ik mijzelf regelmatig dezelfde vragen: Wat zou er

zijn gebeurd als ik met hen was meegegaan? Zou het een paar seconden verschil hebben gemaakt als er niet twee, maar drie mensen het huis uit waren gegaan? En zou dat minimale verschil voldoende zijn geweest om de frontale botsing met de inhalende vrachtwagen die zich op de verkeerde weghelft bevond, te voorkomen? Wanneer we ergens met zijn allen naartoe gingen, reed ik altijd. Als ik die middag had gereden, zou het dan anders zijn gelopen?

Maandenlang hielden die vragen me bezig. In plaats van naar de antwoorden te zoeken, dwong ik mijzelf om te geloven in het lot. Mijn vader en moeder waren voorbestemd geweest om te verongelukken, en of ik nou wel of niet met hen mee was gegaan had daar niets mee te maken.

Misschien dat ik zo verder kon... Dat ik mezelf op die manier kon troosten. Ik kon denken dat hetgeen was voorbestemd niet veranderd kon worden, dat iedereen ooit eens moest sterven, en dat ik er verkeerd aan deed mezelf de schuld ervan te geven omdat ik niet met hen mee was gegaan, want ik had dat ongeluk immers niet kunnen voorzien.

Het is niet alleen het ongeluk. Waar ik zo moe van ben, is het denken over de zin – of liever, de zinloosheid – van mijn leven en het leven in het algemeen. Mensen plegen vaak zelfmoord omdat ze wanhopig zijn, ja toch? In mijn geval ligt dat anders. Voor mij is het vanwege de zinloosheid.

Daarom is mijn zelfmoord ook geen emotionele daad, maar een bewuste keus. Een rationele zelfmoord.